Tajemní zachránci

Bouřkový drak

Paula Harrisonová

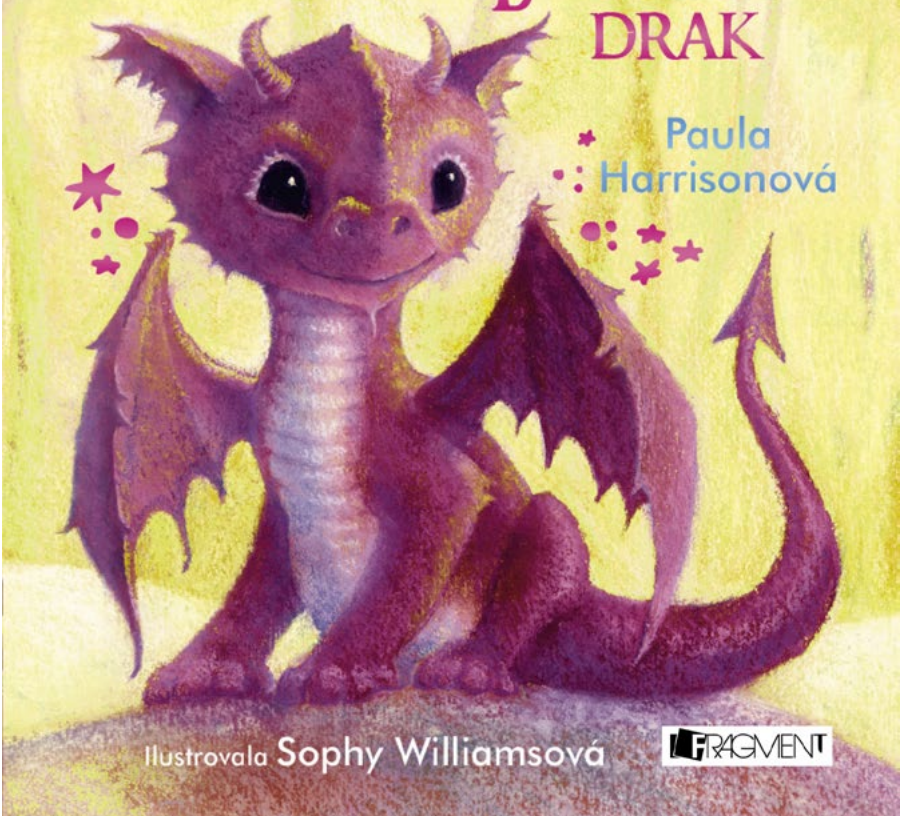

Ilustrovala Sophy Williamsová

FRAGMENT

Tajemní zachránci
Bouřkový drak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Paula Harrisonová
Tajemní zachránci – Bouřkový drak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tajemní zachránci

Bouřkový drak

Paula Harrisonová

FRAGMENT

Pro Charlottu Mayovou,
která miluje příběhy.

Kapitola první

Zlatohlásek

Sofie chvatně vyšla ze dveří zámku a vlekla těžkou dřevěnou židli. Pod schodištěm se zastavila, aby popadla dech. Paže ji bolely, protože celé dopoledne přenášela všelijaké věci.

Přes zámecké hradby zavanul lehký větřík a rozcuchal jí zlaté, vlnité vlasy.

„Pospěš si, Sofie! Na lelkování není čas.“ Paní Rickerová sešla po schodech a vypoulila na ni oči za brýlemi. „A okamžitě si stáhni vlasy do culíku.

Nechci, aby tě královna viděla rozcuchanou.“

Paní Rickerová byla královskou hospodyní a dokázala zahlédnout neupravený účes nebo špinavou zástěru na míle daleko.

„Ano, paní Rickerová.“ Sofie vylovila z kapsy u zástěry gumičku a rychle si spletla vlasy do copu. Rodiče jí umřeli, když byla malá, a ona od té doby pracovala jako služebná na Šedém zámku. Byla na přísné chování zdejší hospodyně zvyklá.

Jakmile se paní Rickerová vrátila dovnitř, Sofie opět zvedla židli a přešla dřevěný padací most. Zámek obklopoval příkop plný vody a padací most představoval jedinou cestu ven.

Když se Sofie ocitla na opačné straně příkopu, postavila židli na zem a rozhlédla se. Naskytl se jí úchvatný pohled, protože Šedý zámek stál na kopci.

Hluboko pod ní se rozkládalo království Arramia s hustými lesy, stříbrnými řekami a majestátními zasněženými horami.

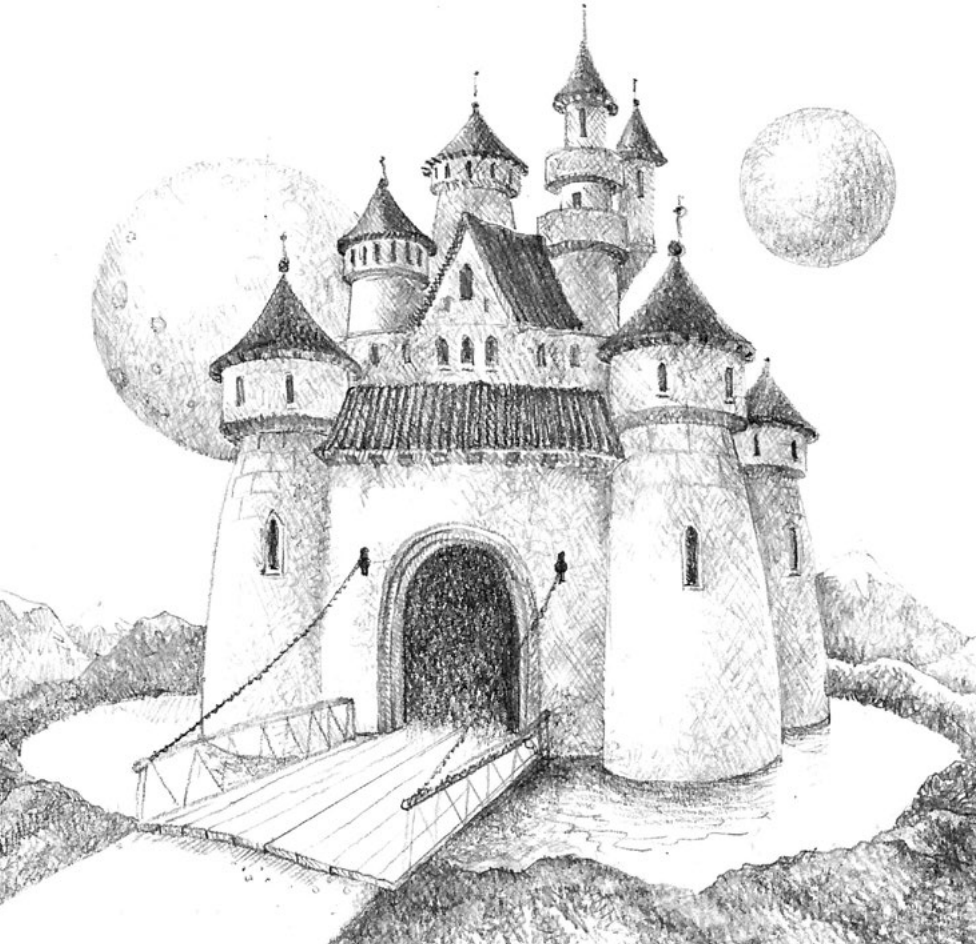

Na obloze visely dvě planety – zelená a menší fialová. Sofie milovala příběh o tom, jak díky kouzlu rostly planety ve vzduchu.

Potulní vypravěči navštěvující zámek ten příběh často vyprávěli a ona se schovávala za dveřmi a poslouchala. Občas mluvili o kouzelných zvířatech, jako jsou jednorožci, hvězdní vlci, obláčkoví medvědi a draci. Tehdy si Sofie slíbila, že jednou zámek opustí a půjde stvoření z těchto příběhů hledat.

Zaclonila si oči a zadívala se do dálky. Za obilnými lány se tyčil obrovský les, který se táhl mnoho mil. Směrem na západ se údolím vinula stříbrná řeka. Sofie slyšela o mnoha kouzelných zvířatech, ale nikdy žádné neviděla na vlastní oči. Může v tom lese žít hvězdný vlk… nebo u řeky jednorožec? Nacházela se příliš daleko, než aby je viděla, a pochybovala, že by se stvoření někdy přiblížila k zámku.

Ke kouzelným zvířatům se nechovali všichni vlídně, přestože Sofie vlastně nevěděla proč. Královnin oblíbený rytíř sir Ficroy kdysi prohlásil, že podle něj není správné, aby stvoření měla nadpřirozené schopnosti.

Sofie si povzdychla, obešla roh a dotáhla židli do strážního domku. Byl plný stolů, židlí, skříní a krabic. Královna Viola se rozhodla zbavit nemoderního nábytku a osobních věcí starého krále. Král Rupert vloni zemřel. Byl vášnivým sběratelem, takže se v domku nacházelo obrovské množství předmětů, které chtěla královna vyhodit.

Zpoza skříně vyskočil pihovatý hluk. „Ahoj, Sofie!“

„Tome!“ Sofie zalapala po dechu. „Nesmíš mě takhle lekat!“

„Promiň!“ Tom se usmál a otřel si ruce do zablácených kalhot. „Je tam ještě hodně věcí?“

„Ne, tohle je všechno."

„Bezva. Myslím, že na vozík se mi stejně už nic dalšího nevejde." Tom odešel a cestou si hvízdal.

Sofie pomalu obešla horu harampádí. Starý nábytek poputuje do Ingletonu, aby se prodal na trhu. Tom, který pracoval v zahradách, ho tam odveze na vozíku. Sofie zahlédla mezi omšelými židlemi a stoly věci starého krále. Byla tam kupka srolovaných map, obrovský dalekohled a hromady starých knih s tituly jako *Stezky přes pohoří Heskia*. Pohled na nechtěné knihy navršené na zemi ji rozesmutnil.

Potom si všimla ještě něčeho a zatajila dech.

Na trávě pod stolem ležela černá truhlička se stříbrným zámkem. Sofie ji okamžitě poznala. Král sbíral krystaly a ukládal je do téhle truhličky. Sofie viděla krystaly pouze jednou – král otevřel skříňku, právě když procházela

kolem. Na ty nádherné blýskavé kameny uvnitř nikdy nezapomene. Snad královna nevyhodila i *je*?

S bušícím srdcem přelezla dvě židle a nasoukala se pod stůl, aby na truhličku dosáhla. Ušpinila si zástěru, ale bylo jí to jedno. Chvíli se potýkala se stříbrnou západkou, nakonec ji však otevřela a zvedla víko.

V truhličce se třpytily krystaly všech možných barev od rubínově červené po smaragdově zelenou. Sofie vytáhla temně modrý kámen a položila si ho na dlaň. Vždycky si představovala, že takovou barvu má moře.

Když uslyšela třepotání křídel, zvedla oči. Do strážního domku vletěl zlatohlásek, uvelebil se na opěradle židle a pozoroval ji korálkovýma očima. Sofie vrátila modrý krystal do truhličky, protože měla z ničeho nic pocit, jako by dělala něco špatného. Pták si načechral zlaté peří a sladce zatrylkoval.

Sofie nikdy nic tak krásného neslyšela. Doufala, že zazpívá znovu, ale místo toho se zlatohlásek snesl vedle ní. Potom skočil na hranu truhličky, naklonil hlavu na stranu a podíval se nejdřív na Sofii a pak na krystaly.

„Jsou krásné, viď?“ řekla Sofie.

Zlatohlásek skočil přímo doprostřed

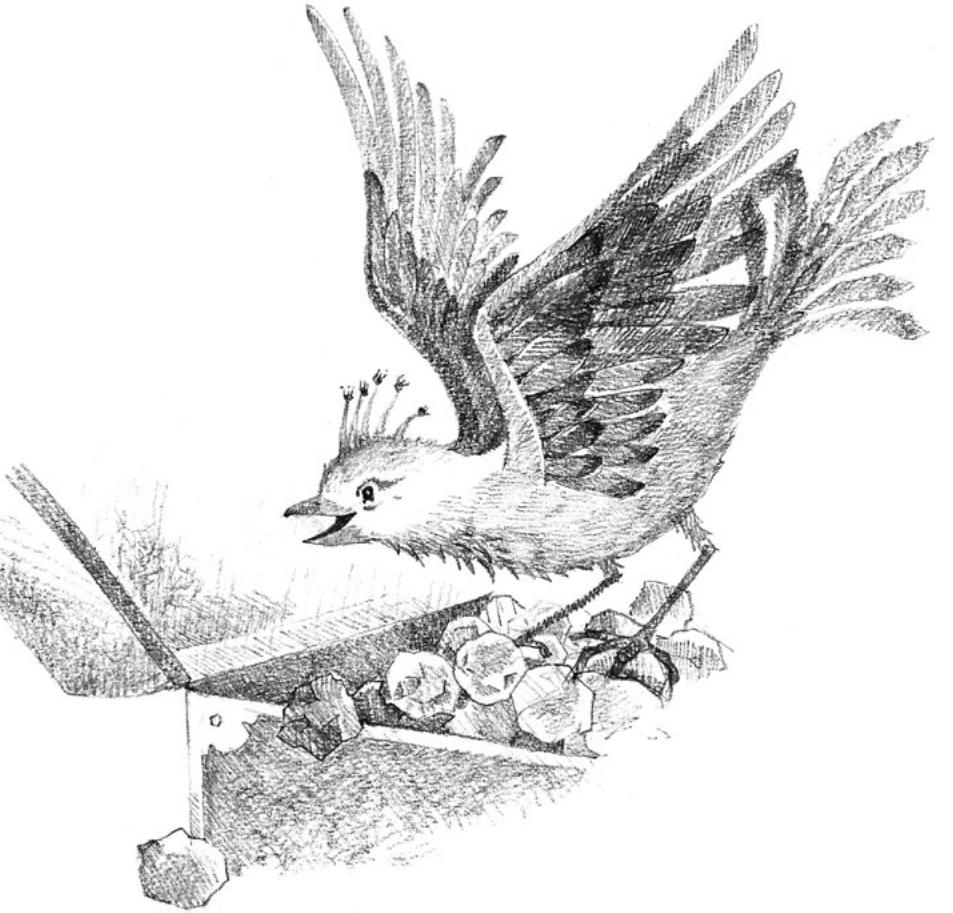

krystalů a zamával křídly, takže se kameny rozlétly kolem truhličky.

„Přestaň!“ vykřikla Sofie, zatímco se snažila chytat padající krystaly. „Jestli to budeš dělat, někam se zakutálejí a už je nenajdeme.“

Ale zlatohlásek dál tloukl křídly a odhazoval další kameny. Konečně přestal a začal klovat do zbývajících krystalů. Sofie přistoupila blíž. Snažil se dostat k něčemu, co leželo pod nimi. Pták svíral v zobáku kousek fialové látky a usilovně za ni tahal. Nakonec ji pustil a netrpělivě zacvrlikal. Skoro to vypadalo, jako by prosil Sofii o pomoc.

„Co jsi našel?“ Sofie zatáhla za fialovou látku a vyprostila ji zpod krystalů. Zjistila, že drží v ruce těžký plátěný váček. Zlatohlásek opět zatřepotal křídly a nedočkavě ji pozoroval.

Sofii se třásly prsty, když rozvazovala šňůrku na váčku. Sáhla dovnitř a ucítila drsný kámen. Váček byl plný malých kamínků. Vytáhla jeden ven a studovala jeho hrubý, šedý povrch.

Pták naposledy zatrylkoval a pak bez jediného dalšího pohledu na váček nebo na Sofii odletěl.

Sofie se na drsný kámen zamračila. Tolik povyku kvůli hrbolatému kamínku? Myslela si, že zlatohlásek se jí snaží něco ukázat… Ale proč tohle?

Vlasy jí načechral závan větru a na drsný kámen dopadl paprsek světla. Sofie ucítila v žaludku zvláštní napětí, jako by se mělo něco stát.

„Sofie!“ Na padacím mostě zaduněly kroky paní Rickerové.

Sofie se rychle vyplazila zpod stolu. Úplně ztratila pojem o čase. Hodila kamínek do váčku a ten strčila do kapsy u zástěry. Potom posbírala rozházené krystaly zpátky do truhličky a přelezla nábytek.

„Už jdu, paní Rickerová!“ zavolala a rozběhla se k zámku.

Kapitola druhá

Nouzové přistání

Sofie byla to odpoledne tak moc zaneprázdněná, že neměla čas přemýšlet o zlatohláskovi, ani se podívat do fialového váčku v kapse u zástěry. Zametla podlahu v trůnním sále, naleštila všechny královniny koruny a pomohla kuchařce ozdobit obrovský čokoládový dort, který se bude Jejímu Veličenstvu podávat k svačině.

Potom šla Sofie česat jablka do sadu. Pracovala rychle. Nejdřív otrhala zralé